

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7CoCsp/18/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124448407
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Polyáková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2025:6124448407.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Polyákovovej a členiek senátu JUDr. Eriky Madarászovej a JUDr. Lenky Halmešovej, v právnej veci žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48, Bratislava, IČO: 35 831 154, právne zastúpený: JUDr. Ján Šoltés, so sídlom Mýtna 48, Bratislava, IČO: 37 927 795, proti žalovanému: A. B., nar.: 30.03.1983, bytom C. D. X, E., právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Peter Malcho, s. r. o., so sídlom Stankovany 549, Stankovany, IČO: 55 962 165, o zaplatenie sumy 1 360,89 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky č. k. 9Csp/13/2025-137 zo dňa 25. júna 2025, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému **p r i z n á v a** voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. výrokom žalobu zamietol a II. výrokom priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % voči žalobcovi. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil s poukazom na ust. § 1, ods. 1, § 7 ods. 1, ods. 2. ods. 17, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1, ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoSÚ“), § 37 ods. 1, § 39, § 53 ods. 6, ods. 9, § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, § 517 ods. 1, § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 255, § 262 ods. 1 Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ako aj zisteným skutkovým stavom, na základe čoho dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodne podaná a preto ju zamietol.

1.1. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že strany sporu uzavreli dňa 18.01.2019 spotrebiteľský úver pod názvom „Zmluva o spotrebiteľskom úvere“ č. 1901002147, na základe ktorej právny predchodca žalobcu ako veriteľ poskytol žalovanému ako dlžníkovi spotrebiteľovi bezúčelový spotrebiteľský úver v sume 2 000 eur a žalovaný sa zaviazal predmetný úver vrátiť, a to pravidelnými 96 mesačnými splátkami vo výške 37,04 eur. Súd prvej inštancie predmetnú zmluvu posúdil ako záväzok zo spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52 a nasl. OZ, v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvného vzťahu a podľa zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvného vzťahu. Uviedol, že v každom prípade je potrebné skúmať, či spotrebiteľská zmluva neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, čo musí súd skúmať ex offa. V danom prípade bolo preukázané, že išlo o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzavreli strany sporu, nakoľko ju žalobca uzatváral ako dodávateľ (§ 52 odsek 3 OZ) a žalovaný ako spotrebiteľ (§ 52 odsek 4 OZ). Ide o osobitný druh zmluvy, pri ktorej spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť obsah zmluvy bez ohľadu na to, podľa akého právneho predpisu sa zmluva uzatvorila. Žalovaný ako spotrebiteľ pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti. Úprava spotrebiteľskej zmluvy tvorí

právny základ ochrany spotrebiteľa v súkromnoprávných vzťahoch a je základným inštitútom tzv. spotrebiteľského práva. V zmluve si strany sporu dohodli podstatné náležitosti a to, že veriteľ poskytne žalovanému ako dlžníkovi úver za fixnú ročnú úrokovú sadzbu do splatnosti úveru 17,38 %, okrem toho si dohodli ročnú percentuálnu mieru nákladov vo výške 17,38 %, priemernú RPMN 11,31 % a celkovú čiastku, ktorú musí dlžník zaplatiť spojenú s úverom vo výške 3 555,84 eur, celkové náklady spotrebiteľa v sume 1 555,84 eur. Súd prvej inštancie skonštatoval, že zmluva spĺňala všetky zákonom stanovené podmienky, ktoré vyžaduje zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ako aj Občiansky zákonník. Súd mal preukázané, že žalobca dostatočne v konaní preukázal skúmanie bonity žalovaného pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere a žalobca podmienky vyplývajúce mu z ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. splnil a preukázal v konaní, že s odbornou starostlivosťou skúmal bonitu, a to listinnými dôkazmi, ktoré do konania predložil, konkrétne výpisom z Registra klientskych informácií, kópiou občianskeho preukazu žalovaného, dopytom zo sociálnej poisťovne, dotazníkom o preverovaní príjmu a dokumentu z interného systému, z ktorého vyplýva, že právny predchodca žalobcu preveroval rodinný stav, príjmy a výdavky žalovaného a výpočet, v ktorom je uvedená platobná kapacita žalovaného. Z uvedeného výpočtu žalobca jednoznačne preukázal, že na základe údajov poskytnutých žalovaným preveroval stav, príjmy a výdavky žalovaného spolu s výpočtom schopnosti splácať úver.

1.2. Z listinných dôkazov a to histórie splácania a platobnej kapacity v nebankovom registri klientskych informácií žalobca v konaní preukázal, že žalovaný v prehľade verifikačných otázok pred schválením úveru potvrdil, že je zamestnaný, má pracovnú zmluvu na dobu neurčitú a má za posledné 3 mesiace od uvedeného dopytu priemerný vymeriavací základ aspoň 872 eur. Okrem toho žalobca v konaní preukázal z výpisu z registra klientskych informácií, že žalovaný v čase žiadosti o úver mal iné existujúce úvery so splátkou 385 eur. Okrem toho žalobca preukázal v konaní listinnými dôkazmi v súvislosti so skúmaním bonity žalovaného, že výpočtom, v ktorom od čistej mesačnej mzdy žalovaného, ktorá bola vo výške 733,38 eura odpočítal sumu životného minima platného od 01.07.2018 do 30.06.2019 vo výške 205,07 eura, splátky iných úverov podľa NRKI vo výške 651 eura a finančnú rezervu v hodnote 105,66 eura a tak dosiahol výšku prípadnej maximálnej splátky, ktorú žalovaný bol schopný splácať, a to sumu 37,65 eura. Splátka spotrebiteľského úveru podľa zmluvy bola vo výške 37,04 eura, preto súd nevhliadol dôvod, pre ktorý by právny predchodca žalobcu postupoval nie s odbornou starostlivosťou pri posudzovaní bonity žalovaného pred uzatvorením zmluvy. Z tohto dôvodu mal súd za to, že táto námietka žalovaného vznesená v odpore, nebola dôvodná.

1.3. Vo vzťahu k námietkam týkajúcich sa RPMN súd uviedol, že z listinných dôkazov, ktoré do konania predložil žalobca jednoznačne vyplýva, že výška priemernej hodnoty RPMN pre úvery so splatnosťou od 5 do 10 rokov vrátane, bola zverejnená naposledy v čase uzavretia úverovej zmluvy Ministerstvom financií SR v súlade s ustanovením § 21 odsek 2 zákona č. 129/2010 Z. z. V súhrnných informáciách o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za 3. štvrtrok 2018 so stavom ku dňu 30.09.2018 predstavovala 8,69 %. Najvyššia prípustná výška odplaty pre zmluvy uzavreté od 21.11.2018 do 20.02.2019 so zmluvnou splatnosťou nad 5 do 10 rokov vrátane podľa zákona (§ 53 odsek 6 OZ v spojení s ust. § 1a odsek 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z.) predstavovala 17,38 %, t. j. 2x priemernej RPMN. Podľa týchto listinných dôkazov súd má za to a vyhodnotil, že žalobca postupoval správne pri určení jednak výšky RPMN, pri jej výpočte, ako aj pri určení fixnej ročnej úrokovej sadzby v zmluve uvedenej, lebo nie výška úrokovej sadzby, ale celková výška odplaty vyjadrená prostredníctvom RPMN je rozhodujúcim faktorom pre ustálenie celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom. Veličina vyjadrená prostredníctvom RPMN predstavuje celkovú odplatu spojenú s úverom, t. j. navýšenie úveru, ktoré je povinný dlžník veriteľovi zaplatiť a tento faktor je rozhodujúci pre ustálenie primeranosti odplaty. Výška dojedanej odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru v úverovej zmluve bola stanovená 17,38 % a táto neprevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch podľa ust. § 53 odsek 6 OZ platného a účinného v čase uzavretia úverovej zmluvy a je v súlade so zákonom stanovenou maximálnou výškou odplaty pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi. Takto dojedaná odplata v úverovej zmluve vo výške 17,38 %, teda fixná ročná úroková sadzba, nepresahuje v žiadnom prípade 2x priemer výšky RPMN zverejnenej MF SR v Súhrnných informáciách o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za 3. štvrtrok 2018 so stavom ku dňu 30.09.2018 vo výške 8,69 % pre obdobné úvery. S poukazom na tieto skutočnosti a dôkazy, ktoré žalobca v konaní predložil a preukázal jednoznačne vyplýva, že postupoval správne, čo sa týka určenia fixnej ročnej úrokovej sadzby, ako aj výpočtu RPMN.

1.4. V závere súd prvej inštancie uviedol, že námietku žalovaného o tom, že pri vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru právny predchodca žalobcu nepostupoval v súlade s ust. § 53 ods. 9 a § 565 OZ považoval za platnú a práve z tohto dôvodu žalobu žalobcu zamietol v celom rozsahu. Konštatoval,

že zo strany právneho predchodcu žalobcu neboli splnené podmienky pre platné vyhlásenie tejto mimoriadnej splatnosti úveru podľa § 53 odsek 9 a § 565 OZ. Podľa týchto zákonných ustanovení sa môže toto právo uplatniť najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne veriteľ upozorní spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Súd pri posudzovaní splnenia podmienok § 53 odsek 9 OZ vychádzal z jednoznačného obsahu vyhlásenia okamžitej splatnosti úveru zo dňa 28.12.2021, podľa ktorej veriteľ uviedol, že dlh zo zmluvy sa stal splatný v celom rozsahu ku dňu 20.09.2021, a to v súlade s bodom 4.2 písm. d) Zmluvy v nadväznosti na ustanovenie § 53 odsek 9 a § 565 OZ. S poukazom na takéto vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru bolo možné prijať ten záver, že samotný veriteľ vyhlásil splatnosť ku dňu 20.09.2021 a takýto postup je v súlade s ustanovením § 53 odsek 9, keď mimoriadnu splatnosť úveru mal veriteľ vyhlásiť ku dňu 28.12.2021 pre nezaplatenú splátku úveru, s ktorou bol v omeškani žalovaný ku dňu 20.09.2021 a ktorá bola splatná dňa 20.09.2021. Veriteľ podľa výzvy - 3. upomienky a aj podľa vyhlásenia okamžitej splatnosti úveru uviedol, že dlžnou splátkou, pre ktorú veriteľ vyhlásil okamžitú splatnosť, bola splátka, ktorá bola splatná dňa 20.09.2021, tak potom veriteľ si môže uplatniť toto právo najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, ale veriteľ si v danom prípade toto právo uplatnil ku dňu 20.09.2021, čo je dátum splatnosti omeškanej splátky, a preto nebola splnená zákonná podmienka troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a zároveň nebola splnená ani podmienka 15 dní na upozornenie na uplatnenie tohto práva. Preto sa súd stotožnil s názorom žalovaného, že veriteľ nepostupoval v súlade s ust. § 53 odsek 9 OZ, vychádzal z obsahu vyhlásenia okamžitej splatnosti, kde veriteľ jednoznačne konštatoval, že dlh sa stal splatným ku dňu 20.09.2021. Zároveň súd prvej inštancie upriamil pozornosť na to, že veriteľ nesprávne uviedol vo Vyhlásení okamžitej splatnosti úveru zo dňa 28.12.2021, že dlh zo zmluvy sa stal splatným v celom rozsahu v súlade s bodom 4.2 písmeno d) Zmluvy v nadväznosti na § 53 odsek 9 a § 565 OZ, lebo takýto bod zmluvy o úvere sa týka splatenia úveru pred lehotou splatnosti a nie vyhlásenia splatnosti úveru. S poukazom na tieto skutočnosti mal súd za to, že právny predchodca žalobcu - veriteľ, nepostupoval v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami § 53 odsek 9 a § 565 OZ, a preto vyhodnotil vyhlásenie okamžitej splatnosti úveru listom zo dňa 28.12.2021 za neplatné pre rozpor so zákonom podľa § 39 OZ. S poukazom na vyššie uvedené súd prvej inštancie uviedol, že obidva právne úkony, a to 3. upomienka - výzva na zaplatenie zo dňa 24.11.2021 ako aj vyhlásenie okamžitej splatnosti úveru zo dňa 28.12.2021, sú neplatnými právnymi úkonmi, lebo je neplatné, aby žalobca listom zo dňa 28.12.2021 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru do minulosti späť ku dňu 20.09.2021 tak, ako to výslovne uviedol veriteľ vo vyhlásení mimoriadnej splatnosti. Mimoriadna splatnosť úveru mohla byť vyhlásená len ku dňu 28.12.2021 pre omeškание so splátkou zročnou a splatnou dňa 20.09.2021. O trovách konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 255 CSP a priznal ich žalovanému, ktorý bol vo veci plne úspešný, v rozsahu 100 % voči žalobcovi podľa § 262 odsek 1 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a to z dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP a odvolaciemu súdu navrhol, aby v súlade s § 390 písm. a) v spojení s ust. § 388 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že zaviazá žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 1 360,89 eura, úrok vo výške 809,50 eura, úrok z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 1 434,05 eura od 07.01.2022 do 16.05.2024, úrok z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 1 360,89 eura od 17.05.2024 do zaplatenia a to všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku a priznal žalobcovi náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia. Dôvodil tým, že súd prvej inštancie posúdil právny úkon právneho predchodcu a to vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru zo dňa 28.12.2021 označený ako „Vyhlásenie okamžitej splatnosti úveru“ za neplatný právny úkon pre rozpor so zákonom, pre ktorú došlo k zosplatneniu (odsek 24-26 odôvodnenia napadnutého rozsudku). Tento právny názor súdu prvej inštancie je nesprávny a bez opory v zákone. Uviedol, že Občiansky zákonník nestanovil ako podmienku platnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti pohľadávky z úveru podmienku uvedenia splátky, pre ktorú veriteľ pristúpil k zosplatneniu. Uvedené tvrdenie podporil rozhodnutiami a to Krajského súdu v Košiciach pod sp.zn.5CoCsp/62/2022 (odsek 19 odôvodnenia), Krajského súdu v Nitre pod sp. zn. 12CoCsp/25/2021 (odsek 9 odôvodnenia), ako aj Krajského súdu v Žiline pod sp. zn. 7CoCsp/4/2023 (odsek 9 odôvodnenia). Uviedol, že pri výzve na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru zákon v ust. § 565 OZ jasne vymedzuje, pre ktorú splátku môže veriteľ splatnosť vyhlásiť, inak by bolo vyhlásenie splatnosti neplatné. Pri výklade právnych úkonov a ich posudzovaní z pohľadu nárokov na ich platnosť je nevyhnutné brať na zreteľ ústavný príkaz preferencie výkladu v prospech platnosti právneho úkonu a dôvody neplatnosti nerozširovať nad rámec zákonom uvedených prípadov (nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 242/07, Nález Ústavného súdu SR z 1.apríla 2015, sp. zn. I.ÚS 640/2014). Z napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že súd prvej inštancie sa pri rozhodovaní vyššie uvedenou zásadou

neriadil. Vo veci bolo preukázané, že právny predchodca vyzval žalovaného dňa 24.11.2021 v súlade s § 53 ods. 9 OZ uhradiť sumu 135,38 eura titulom omeškaných splátok úveru s tým, že v opačnom prípade je oprávnený vyhlásiť predčasnú splatnosť, ku ktorej došlo dňa 28.12.2021, čo predchodca oznámil žalovanému listom zo dňa 28.12.2021.

2.1. Podľa názoru žalobcu, ich právny predchodca postupoval plne v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ v spojení s ust. § 565 OZ, keď úver predčasne zosplatnil dňa 28.12.2021, a to pre nezaplatenie úverovej splátky splatnej dňa 20.09.2021, čo žalovaný ani nepoprel, t. j. po uplynutí 3 mesiacov od omeškania splátky, za súčasného upozornenia žalovaného na možnosť zosplatnenia v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. K bodu č. 25 rozhodnutia súdu prvej inštancie odkázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11CoCsp/34/2024 a uviedol, že úkon právneho predchodcu bol zrejмый, bolo jasné čo ním sleduje, vo vyhlásení okamžitej splatnosti úveru bola definovaná splátka, pre ktorú úver právny predchodca zosplatnil. Taktiež je zrejмый, že žalovaný, ktorý bol oboznámený aj výzvou pred vyhlásením okamžitej splatnosti ako aj vyhlásením okamžitej splatnosti, že je v omeškaní nakoľko žalovaný dlžné splátky neuhradil. S poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11CoCsp/34/2024 pochybenie právneho predchodcu v akej lehote má zaplatiť nemôže mať za následok neplatnosť úkonu zosplatnenia, nakoľko ich právny predchodca úver predčasne zosplatnil v súlade so zákonom. Zároveň uviedol, že k postúpeniu žalovanej pohľadávky došlo v súlade s ust. § 17 ods. 1 písm. a) z.č. 129/2010 Z.z., čím je daná ich aktívna legitimácia v tomto spore.

3. Žalovaný vo svojom vyjadrení uviedol, že vo výzve na úhradu pred zosplatnením (§ 53 ods. 9 OZ) musí byť uvedené, s ktorou konkrétnou splátkou je dlžník v omeškaní. Keďže výzva s upozornením na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti je pre neurčitost' v zmysle § 37 OZ neplatný právny úkon, neboli splnené podmienky pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti. Zdôraznil, že uvedená sporná otázka bola vyriešená kolégiom Najvyššieho súdu SR, ktorý uverejnil v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 3/2025 - Rozhodnutia vo veciach občianskoprávných judikát pod bodom 34, ako Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. februára 2025, sp. zn. 6Cdo/152/2022, v zmysle ktorého: „Bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 OZ v znení účinnom do 31. októbra 2024). Právny úkon nekonkretizujúci splátku je preto nedostatočne určitý, sankcionovaný neplatnosťou (podľa § 37 ods. 1 OZ).“ Keďže neboli splnené podmienky pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti výzvy s upozornením na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti ako aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti treba považovať za neplatné právne úkony a preto keďže v čase postúpenia pohľadávky ešte nenastala konečná splatnosť úveru, došlo k postúpeniu tzv. živého úveru čo je v rozpore s ustanovením § 17 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a preto rovnako zmluva o postúpení pohľadávky je neplatný právny úkon v zmysle § 39 OZ a preto žalobca teda v konečnom dôsledku nemá v danom konaní aktívnu vecnú legitimáciu. Žalovaný následne poukázal na judikatúru týkajúcu sa určenia a špecifikácie konkrétnej splátky vo výzve podľa § 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ a odvolaciemu súdu navrhol, aby rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu vo výroku ako vecne správne v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 CSP a § 380 ods. 1 CSP) a viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) prejednal vec bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku, pri splnení si povinnosti upravenej v ustanovení § 219 ods. 3 CSP a po prejednaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správne v celom rozsahu podľa § 387 ods. 1 a ods. 2 potvrdiť.

5. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody

7. Z obsahu spisu vyplýva, že právny predchodca žalobcu a žalovaný uzatvorili dňa 18.01.2019 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere - č. zmluvy 1901002147, na základe ktorej právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému úver vo výške 2 000 eur a žalovaný sa zaviazal predmetný úver vrátiť s pravidelnými 96 mesačnými splátkami vo výške 37,04 eura. Právny predchodca žalobcu podal dňa 02.12.2024 návrh

na vydanie platobného rozkazu na Okresný súd Banská Bystrica, ktorý dňa 20. januára 2025 sp. zn. 15Up/758/2024 platobný rozkaz vydal (č. I. 40 spisu). Po podanom odpore zo strany žalovaného (č. I. 46 spisu), bola vec v zmysle § 10 ods. 3, resp. § 14 ods. 3 zákona č. 307/2016 Z. z o upomínacom konaní, postúpená príslušnému súdu na jej prejednanie. Uznesením zo dňa 25.04.2025 č. k. 9Csp/13/2025-114 súd prvej inštancie pripustil zmenu strany sporu na strane žalobcu z dôvodu, že medzi doterajším žalobcom a jeho právnym nástupcom došlo k singulárnej sukcesii. Súd prvej inštancie následne vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom.

8. Z obsahu spisu odvolací súd ďalej zistil, že dňa 24.11.2021 právny predchodca žalobcu zaslal žalovanému listinu, označenú ako „Vec: 3 upomienka - výzva na zaplatenie“ (č. I. 12 spisu), v ktorej vyzval žalovaného na úhradu všetkých omeškaných splátok vo výške 100,63 eura, pričom v tejto výzve zároveň žalovaného upozornil na skutočnosť, že ak neuhradí splátku úveru splatnú dňa 20.09.2021 vo výške 37,04 eura najneskôr v lehote do 25.12.2021, tak pristúpi k splatnosti celého úveru. Uvedenú výzvu si žalovaný prevzal dňa 04.12.2021 (č. I. 14 spisu). Následne podaním označeným ako „Vyhlásenie okamžitej splatnosti úveru“ zo dňa 28.12.2021 (č. I. 13 spisu), právny predchodca žalobcu oznámil žalovanému zosplatenie celej čiastky úveru vo výške 1 672,22 eura. Uvedenú listinu si žalovaný prevzal dňa 30.12.2021 (č. I. 14 spisu).

9. Vzhľadom k tomu, že predmetná zmluva o úvere je spotrebiteľskou zmluvou, na účinné zosplatenie úveru (§ 565 OZ) je potrebné dodržať postup podľa § 53 ods. 9 OZ, t. j. ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Žalobca v konaní nepreukázal splnenie zákonnej podmienky podľa § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ. Ak sám právny predchodca žalobcu vo svojich výzvach vymedzil splátku, ktorou sa žalovaný dostal do omeškania a ktorá bola splatná dňa 20.09.2021, tak bol oprávnený uplatniť si právo na mimoriadne zosplatenie zvyšku úveru najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so splatnou splátkou, ktorú vo svojej výzve presne špecifikoval. V danom prípade si toto právo uplatnil v rovnaký deň, t. j. 20.09.2021, čím nedodrжал zákonnú podmienku zosplatenia úveru po troch mesiacoch od omeškania splatnej splátky. Právny predchodca žalobcu teda zosplatil úver v deň splatnosti splátky, pre ktorú sa dostal žalovaný do omeškania, čo nie je v súlade so zákonom. Zároveň v konaní nebola splnená ani zákonná podmienka 15 dní na upozornenie, že si veriteľ uplatní toto právo. Z uvedeného dôvodu odvolací súd prijal rovnaký právny záver, ako súd prvej inštancie, že žalobca zosplatil úver v rozpore s ust. § 53 ods. 9 OZ, takýto úkon je neplatný a preto nenastali platné účinky zosplatenia úveru.

10. V tejto súvislosti odvolací súd ďalej uvádza, že právnická osoba poskytujúca úvery, v prípade porušenia zmluvnej povinnosti dlžníka splácať úver riadne a včas je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Tento postup je však prípustné realizovať len v prípade aplikácie určitosti výzvy, ktorou sa mimoriadne zosplatenie úveru má vyhlásiť a zároveň v lehote, ktorú zákon stanovuje. V danej veci však právny predchodca žalobcu nevyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru v súlade so zákonom, nakoľko vo výzve špecifikoval splátku, pre ktorú sa dlžník - žalovaný dostal do omeškania, avšak po poskytnutí 3 mesačnej lehoty na jeho úhradu vyhlásil mimoriadnu splatnosť späťne ku dňu splatnosti splátky, pre ktorú sa dostal žalovaný do omeškania, čo zákon nepripúšťa. Uvedený záver o tom, že ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný v súlade s ustanovením § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ, je pre veriteľa nevyhnutné, aby pre platný úkon zosplatenia, pre ktorý môže jednorazovo a predčasne zosplatiť celý dlh, už v tejto výzve presne špecifikoval konkrétnu splátku a toto právo si uplatnil najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky (a keď súčasne veriteľ upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva) je ustálený aj v rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. sp. zn. 5Cdo/188/2023 zo dňa 31.07.2024, sp. zn. 5Cdo/2/2023 zo dňa 25.01.2024, sp. zn. 6Cdo/15/2023 zo dňa 25.09.2024.

11. V závere odvolací súd k argumentom žalobcu, v ktorých poukazuje na odlišné stanoviská krajských súdov v obdobných prípadoch uvádza, že nie je viazaný právnymi závermi iných krajských a okresných súdov. Súdna judikatúra reflektuje na zmeny v zákonoch, ktoré sú následne premietnuté v súdnych rozhodnutiach a nie je možné konštantne sa pridrižovať určitého právneho názoru iného súdu, kedy v súčasnosti sú mnohé právne otázky ustálené najvyššími právnymi autoritami, ako to je v tomto prípade.

12. S poukazom na uvedené dôvody a najnovšiu judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a preto rozsudok súd prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a ods. 2 CSP potvrdil.

13. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 CSP, v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

14. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom.